

MIĘDZYNARODOWA KONFERENCJA SCALANIA

TEMAT OGÓLNY:

**CEL PAŃSKIEGO ODZYSKIWANIA —
DOPROWADZIĆ DO POJAWIENIA SIĘ
JEDNEGO NOWEGO CZŁOWIEKA**

WARSZAWA

28 KWIECZNIA — 1 MAJA 2018 R.

PLAN KONFERENCJI

SOBOTA 30 KWIETNIA

17:45 kolacja

18:45 spotkanie pierwsze

DZIEŃ PAŃSKI 1 MAJA

8:30 śniadanie

9:30 spotkanie stołu Pańskiego

10:15 spotkanie drugie

12:45 obiad

15:30-17:00 spotkanie w grupach

17:45 kolacja

18:45 spotkanie trzecie

PONIEDZIAŁEK 2 MAJA

8:30 śniadanie

9:45 spotkanie czwarte

12:45 obiad

15:30-17:00 spotkanie w grupach

17:45 kolacja

18:45 spotkanie piąte

WTOREK 3 MAJA

8:30 śniadanie

9:45 spotkanie szóste

12:45 obiad

*Spotkania odbywają się w budynku B, w sali konferencyjnej na parterze.
Przejsć do tej sali można łącznikiem przez pierwsze piętro lub podwórko.*

HASŁA

Celem Pańskiego odzyskiwania jest doprowadzić
do pojawienia się jednego nowego człowieka –
zbiorowego, powszechnego człowieka –
ze względu na wypełnienie wiecznego Bożego zamysłu.

Kluczem do istnienia jednego nowego człowieka w praktyce –
do zdejmowania z siebie starego człowieka
i przyoblekania się w nowego człowieka –
jest dawać się odnawiać w duchu naszego umysłu.

Musimy obierać Chrystusa za swoją osobę,
wzrastać w Niego we wszystkim
i uczyć się Go, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie,
ze względu na zbiorowe codzienne życie jednego nowego człowieka.

Podczas gdy rządzi nami pokój Chrystusa
i zamieszkuje w nas Jego słowo
za sprawą naszego trwania niezłomnie w modlitwie,
On przepaja nas i zastępuje sobą,
aż wszystkie nasze naturalne różnice zostają wyeliminowane
i stajemy się jednym nowym człowiekiem w rzeczywistości.

Poselstwo pierwsze

Pilna potrzeba, abyśmy ujrzeli wizję kościoła jako jednego nowego człowieka

Wersety biblijne: Prz 29:18a; Dz 26:19; Ef 2:15–16; 4:24; Kol 3:10–11.

I. W ostatnich dniach tego wieku, zanim Pan będzie mógł powrócić, musimy ujrzeć wizję jednego Ciała i jednego nowego człowieka – 1 Kor 12:12; Ef 2:15; 4:4, 24:

A. W Biblii wizja oznacza nadzwyczajny widok; odnosi się do szczególnego rodzaju widzenia – chwalebego, wewnętrznego widzenia – oraz do duchowej scenerii, którą widzimy od Boga – Prz 29:18a; Dz 26:19; Ez 1:1; Dn 7:1, 9–10, 13–14:

1. Niebiańska wizja rządzi nami, ogranicza nas, reguluje, kieruje nami, chroni nas, rewolucjonizuje, zachowuje w prawdziwej jedności i daje nam śmiałość, by iść naprzód – Prz 29:18a.
2. Podlegając niebiańskiej wizji, jesteśmy prowadzeni do Bożego celu, a nasze życie jest regulowane według Bożej ekonomii – Flp 3:13–14; 1 Tm 1:4.

B. Ostatecznie Biblia mówi o kościele jako o jednym nowym człowieku – Mt 16:18; Ef 1:22–23; 2:15; 4:24; Kol 3:10–11:

1. Kościół, jako jeden nowy człowiek, to zbiorowa osoba i potrzebuje Chrystusa nie tylko jako swego życia, lecz także jako swojej osoby – Ef 3:17a; 4:24; Kol 3:4, 10.
2. Aby jeden nowy człowiek mógł istnieć w praktyce, wszyscy musimy obierać Chrystusa za swoją osobę – Ef 3:17a.

II. Kościół jest jednym nowym człowiekiem, który realizuje wieczny Boży zamysł – 1:9, 11; 3:11; Rz 8:28; Ef 2:15–16; 4:22–24:

A. Zamiar, jaki przyświecał Bogu przy stworzeniu człowieka, polegał na tym, aby uzyskać zbiorowego człowieka, który będzie Go wyrażał i reprezentował – Rdz 1:26:

1. Boże stworzenie człowieka w pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju jest obrazem jednego nowego człowieka w Bożym nowym stworzeniu; oznacza to, że stare stworzenie jest figurą, typem, nowego stworzenia – Ef 2:15; 4:24.

2. Bóg stworzył człowieka na swój obraz, a następnie dał mu swoje panowanie – Rdz 1:26.
 3. Ostatecznie kościół jako jeden nowy człowiek to zbiorowy człowiek według Bożego zamiaru – Kol 3:10.
- B. Biblia objawia, że jeden nowy człowiek to człowiek zbiorowy, powszechny – Ef 2:15; 4:24:
1. My, wierzący w Chrystusa, wszyscy jesteśmy jedno z Chrystusem, by być nowym człowiekiem; wszyscy zatem jesteśmy częściami, elementami składowymi, tego zbiorowego jednego nowego człowieka – Kol 3:10–11.
 2. Jeden nowy człowiek to zbiorowy Bóg-człowiek, suma wszystkich Bóg-ludzi – Ef 2:15; 4:24.

III. Jeden nowy człowiek został stworzony poprzez śmierć Chrystusa na krzyżu – 2:15–16:

- A. Jeden nowy człowiek został stworzony przez Chrystusa z dwóch rodzajów materiału – z odkupionego stworzonego człowieka i z pierwiastka boskiego; na krzyżu Chrystus połączył te dwa pierwiastki ze sobą i utworzył nowego człowieka – w. 15.
- B. Gdybyśmy nie byli w Chrystusie, nie moglibyśmy zostać stworzeni w jednego nowego człowieka, ponieważ w sobie samych nie mamy boskiej esencji, która stanowi jego pierwiastek – w. 15:
1. Zostaliśmy stworzeni w jednego nowego człowieka wyłącznie w boskiej esencji i z boskiej esencji; esencję tę możemy mieć tylko w Chrystusie.
 2. W jednym nowym człowieku Chrystus jest wszystkim, ponieważ jest On esencją, z której nowy człowiek został stworzony; jeden nowy człowiek to zatem Chrystus – Kol 3:10–11.

IV. Jeden nowy człowiek to Chrystus, który został w nas ukonstytuowany – w. 10–11:

- A. Chrystus, który w nas zamieszkuje, stanowi budulec jednego nowego człowieka – 1:27; 3:11.
- B. Gdy doświadczamy wszechzawierającego Chrystusa i się Nim radujemy, zostaje On w nas ukonstytuowany i stajemy się jednym nowym człowiekiem – 1:12–13; 3:10.

- C. W jednym nowym człowieku Chrystus jest wszystkimi członkami i jest we wszystkich członkach – w. 11.
 - D. Jedynym sposobem na to, by Chrystus był wszystkimi i we wszystkich w jednym nowym człowieku, jest to, by się w nas ukonstytuował – Ga 4:19; Ef 3:17a.
- V. Celem Pańskiego odzyskiwania jest doprowadzić do pojawienia się jednego nowego człowieka – 2:15; 4:22–24; Kol 3:10–11:**
- A. To, co Pan czynił dotychczas i co czyni obecnie w swoim odzyskiwaniu, to doprowadzanie do pojawienia się jednego nowego człowieka, w którym On sam jest jego życiem, osobą i budulcem – Ef 3:17–19; Kol 3:4, 10–11.
 - B. Pan chce pokazać szatanowi, że może utworzyć jednego nowego człowieka i doprowadzić do jego pojawienia się z każdego języka i ludu spośród narodów; nie jest to jakiś zewnętrzny ruch – to sam Chrystus w nas jako nasze życie, osoba i budulec – Obj 5:9–10; Ef 3:17; Kol 3:4, 10–11.
 - C. Jeden nowy człowiek zaprowadzi Boże królestwo i sprowadzi Chrystusa, Króla, z powrotem na ziemię – Obj 11:15.
- VI. Teraz jest czas na to, aby Bóg zrealizował swój zamiysł – wydoskonalil jednego nowego człowieka, który w pełni zaistnieje na ziemi – Ef 4:24:**
- A. Sytuacja, jaka panuje na świecie, wzbudzona jest po to, aby doprowadzić do pojawienia się jednego nowego człowieka; wszystko, co Pan czyni w obecnym wieku, ma na celu doprowadzenie do zaistnienia jednego nowego człowieka w praktyce.
 - B. Z chwilą, gdy jeden nowy człowiek dojrzeje i zostanie wydoskonalony, nadejdzie czas Pańskiego przyjścia, a dojrzały, wydoskonalony jeden nowy człowiek będzie oblubienicą – w. 12–13; Obj 19:7.
 - C. „Dziś wszystko dojrzało, jest gotowe i przygotowane do tego, aby jeden nowy człowiek się pojawił. Wszyscy musimy ujrzeć, gdzie jesteśmy. Jesteśmy przy końcu czasów i jest to złoty czas. To właściwy czas dla Pańskiego odzyskiwania. Nasze spojrzenie musi zostać poszerzone” (*The One New Man*, s. 26).
 - D. „Pan wykonuje dziś to dzieło na ziemi i to jest dziś celem Pańskiego odzyskiwania” (*One Body, One Spirit, and One New Man*, s. 101).

Poselstwo drugie

Dawać się odnawiać w duchu umysłu, aby jeden nowy człowiek mógł istnieć w praktyce

Wersety biblijne: Ef 2:15–16; 4:22–24; Kol 3:10–11; Rz 12:2.

- I. **Wszystko, co Pan czyni w tym obecnym wieku, ma na celu doprowadzenie do zaistnienia jednego nowego człowieka w praktyce; na tym polega dzisiejsze poruszanie się Pana na ziemi – Ef 2:15; 4:24; Kol 3:10–11.**
- II. **W swoim doświadczeniu my, wierzący w Chrystusa, powinniśmy współpracować z Trójjedynym Bogiem, aby zdjąć z siebie starego człowieka, któremu został położony kres na krzyżu, i przyoblec się w nowego człowieka, który został stworzony poprzez śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa – Ef 2:15; 4:22, 24:**
 - A. **Jeśli chodzi o nasz poprzedni sposób życia, musimy zdjąć z siebie starego człowieka – w. 22:**
 1. W chrzcie zdjęliśmy z siebie starego człowieka; nasz stary człowiek został ukrzyżowany z Chrystusem i pogrzebany w chrzcie – Rz 6:4a, 6.
 2. Poprzedni sposób życia to postępowanie w próżności umysłu – Ef 4:22, 17:
 - a. Poprzedni sposób życia obejmuje wszystko, co się z nami wiąże, zwłaszcza życie społeczne starego człowieka – w. 22.
 - b. Zdjąć z siebie – jeśli chodzi o „poprzedni sposób życia – starego człowieka”, to zdjąć z siebie nasz stary sposób życia – w. 22.
 3. Stary człowiek „ulega zepsuciu według pożądań zwodniczości” – w. 22:
 - a. W tekście gr. przed słowem przetłumaczonym jako zwodniczość występuje rodzajnik określony użyty w funkcji emfaticznej; zwodniczość jest tutaj uosobiona.
 - b. Zwodniczość odnosi się do zwodziciela, szatana, od którego pochodzą pożądania zepsutego starego człowieka.
 - B. **Musimy „przyoblec się w nowego człowieka, który został stworzony według Boga w sprawiedliwości i świętości rzeczy-wistości” – w. 24:**

1. W chrzcie przyoblekliśmy się w nowego człowieka – Rz 6:4b.
2. Nowy człowiek jest z Chrystusa; to Jego Ciało, stworzone w Nim na krzyżu – Ef 2:15–16.
3. Przyoblec się w nowego człowieka to przyoblec się w życie społeczne jednego nowego człowieka – 4:24:
 - a. Przyoblec się w życie kościoła jako jednego nowego człowieka to przyoblec się w zbiorową całość, utworzoną przez zespolenie boskiego Ducha z odrodzonym ludzkim duchem – 1 Kor 15:45b; 6:17.
 - b. Ponieważ jesteśmy częścią jednego nowego człowieka, nasze życie powinno być życiem jednego nowego człowieka jako zbiorowego Bóg-człowieka – 4:17–32.
4. Rzeczywistość w Liście do Efezjan 4:24 to uosobienie Boga; rzeczywistość to Bóg; to w sprawiedliwości i świętości tej rzeczywistości stworzony został nowy człowiek.

III. Kluczem do zdjęcia z siebie starego człowieka i przyobleczenia się w nowego człowieka jest dawać się odnawiać w duchu naszego umysłu – w. 23:

- A. Chrystus, jako życiodajny Duch, jest teraz w naszym duchu; te dwa duchy zespalają się ze sobą, by uformować ducha naszego umysłu – 2 Tm 4:22; 1 Kor 6:17.
- B. Gdy życiodajny Duch, który mieszka w naszym odrodzonym duchu i jest z nim zespolony, rozprzestrzenia się do naszego umysłu, ten zespolony duch staje się duchem umysłu; w tym właśnie zespolonym duchu odnawiany jest nasz umysł – Ef 4:23.
- C. Odnawianie w duchu naszego umysłu ma charakter wewnętrzny i głęboki; rewolucjonizuje ono naszą logikę, filozofię, nasz sposób myślenia, nasze wyobrażenia i naszą psychikę – Rz 12:2.
- D. Jedynym sposobem na to, aby Boży zamysł mógł się wypełnić w tym wieku, jest to, abyśmy wszyscy chcieli dawać się odnawiać w duchu naszego umysłu – Ef 3:11; 4:23.

IV. Odnowienie umysłu służy temu, aby jeden nowy człowiek mógł istnieć w praktyce – w. 22–24; Kol 3:10–11:

- A. Odnowienie umysłu to jedyny sposób na to, aby jeden nowy człowiek mógł się w praktyczny sposób urzeczywistnić – Rz 12:2; Ef 4:23–24; Kol 3:10–11.
- B. Musimy faktycznie i na co dzień dawać się odnawiać w duchu naszego umysłu w naszym codziennym życiu; w przeciwnym razie Pan nie będzie miał żadnej możliwości uzyskać jednego nowego człowieka.
- C. Nasz umysł potrzebuje odnowienia nie tylko ze względu na nasze duchowe prowadzenie się czy nasze osobiste, etyczne postępowanie, lecz ze względu na to, aby jeden nowy człowiek mógł istnieć – Ef 4:24.
- D. Sednem tego, że jesteśmy odnawiani w duchu naszego umysłu, jest jeden nowy człowiek – w. 23–24
- E. Przez całe nasze życie buduje się w nas nasza narodowa i rasowa mentalność; aby jeden nowy człowiek mógł istnieć, mentalność ta musi zostać odnowiona – w. 23:
1. Nasza naturalna i narodowa mentalność wykształciła się i zbudowała zgodnie z naszym rasowym i kulturowym podłożem, z którego się wywodzimy; jest to największa przeszkoda na drodze istnienia jednego nowego człowieka w praktyce – Kol 3:10–11.
 2. Aby jeden nowy człowiek mógł w pełni zaistnieć, musimy doświadczyć dogłębnego odnowienia naszego umysłu, który został ukształtowany zgodnie z naszą narodowością i kulturą – Rz 12:2; Ef 4:23–24; Kol 3:10–11.
- F. W naszej modlitwie musimy pragnąć wkroczyć w praktyczny wymiar jednego nowego człowieka i dlatego musimy prosić Pana, aby odnawiał nasz umysł i przeobrażał naszą wewnętrzną istotę – Rz 12:2.
- G. Co dzień musimy zdejmować z siebie starego człowieka i przyoblekać się w nowego człowieka; z tego względu musimy pić z jednego Ducha, tak abyśmy mogli zostać odnowieni w duchu naszego umysłu w każdej sferze naszego codziennego życia – 1 Kor 12:13:
1. Kiedy pijemy z Ducha, przesycą On każdą część naszej istoty; pierwszą częścią naszej duszy, którą przesycą, jest nasz umysł – w. 13; Rz 12:2.

2. Jeśli będziemy pili z Ducha, zostaniemy odnowieni w duchu naszego umysłu, i odnowienie to uczyni nas wszystkich jednym nowym człowiekiem – Ef 4:23–24.
 3. Kiedy nasz umysł zostanie odnowiony, jeden nowy człowiek zaistnieje w praktyczny sposób, a Chrystus prawdziwie będzie wszystkimi i we wszystkich – Kol 3:10–11.
- H. „Dzisiaj na całej ziemi wszyscy ci, którzy Go kochają, podążają i idą za Nim, muszą dawać się odnawiać w duchu swojego umysłu, by stać się jednym nowym człowiekiem, obierając Go za swoją osobę i żyjąc przez Niego. Tego właśnie pragnie dzisiaj Pan” (*One Body, One Spirit, and One New Man*, s. 101).

Poselstwo trzecie

Wzrastać we wszystkim w Chrystusa i uczyć się Chrystusa, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie, ze względu na zbiorowe życie jednego nowego człowieka

Wersety biblijne: Ef 4:13–16, 20–21, 24.

- I. Ze względu na zbiorowe życie jednego nowego człowieka musimy wzrastać we wszystkim w Chrystusa – Ef 4:14–16, 24:**
 - A. Wzrastać w Chrystusa to pozwalać Chrystusowi powiększać się w nas we wszystkim, aż dojdziemy do dojrzałego człowieka – w. 13–15.
 - B. Wszyscy musimy wzrastać w Chrystusa we wszystkim, to znaczy w każdej rzeczy, czy to małej, czy dużej – w. 15:
 1. Wciąż istnieje wiele rzeczy, w których nie wzrosliśmy w Chrystusa; w rzeczach tych nie jesteśmy w Chrystusie, lecz poza Nim.
 2. Kiedy wszyscy wzrosniemy we wszystkim w Chrystusa, wszyscy będziemy jedno w Chrystusie; oto powszechny jeden nowy człowiek – w. 24.
 3. Wzrastanie we wszystkim w Chrystusa służy temu, aby powszechny jeden nowy człowiek mógł istnieć w praktyce – w. 24.
 4. Wzrost w Chrystusa w wersecie 15 jest tożsamy z przyoblekaniem się w nowego człowieka w wersecie 24.
 5. Dojrzały człowiek w wersecie 13 odnosi się do jednego nowego człowieka w wersecie 24, który stał się dojrzały.
 - C. Czwarty rozdział Listu do Efezjan mówi o wydoskonaleniu jednego nowego człowieka za sprawą wzrostu życia; jeden nowy człowiek, stworzony przez Chrystusa, musi zostać wydoskonalony, aby mógł funkcjonować:
 1. W Liście do Efezjan 2:15 widzimy stworzenie nowego człowieka pod względem organicznym; w wersetach 4:13–16 widzimy jego wydoskonalenie w odniesieniu do jego funkcji.
 2. Organicznie doskonały jeden nowy człowiek potrzebuje być wydoskonalony za sprawą wzrostu życia, aby mógł funkcjonować we właściwy sposób – w. 12–15:
 - a. Jeden nowy człowiek może stać się doskonały w odniesieniu do swej funkcji wyłącznie za sprawą przyjmowania

odpowiedniego pokarmu; to jedna z najgłębszych myśli w Liście do Efezjan.

- b. Musimy wypełnić naszą odpowiedzialność wydoskonalenia jednego nowego człowieka poprzez karmienie go i pielęgnowanie — 5:29.
 - c. Im bardziej jeden nowy człowiek wzrasta za sprawą przyjmowania odpowiedniego pokarmu, tym bardziej będzie normalnie funkcjonował.
3. Ze względu na wzrost zbiorowego nowego człowieka musimy doświadczać ukrzyżowanego, zmartwychwstałego, wyniesionego na niebiosa i zstępującego Chrystusa, tak aby ten wszechzawierający Chrystus wbudował się w nas i był dla nas wszystkim; wówczas organicznie doskonały nowy człowiek stanie się doskonały pod względem funkcji — 3:16–17a; 4:13, 24.

II. Ze względu na zbiorowe życie jednego nowego człowieka musimy nauczyć się Chrystusa, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie — w. 20–21:

A. W wersecie 20 Paweł mówi o uczeniu się Chrystusa:

1. Chrystus jest dla nas nie tylko życiem, lecz także przykładem; podczas swego życia na ziemi Pan Jezus ustanowił wzór, formę — J 13:15; 1 P 2:21.
2. Być zbawionym to być umieszczonym przez Boga w Chrystusie — 1 Kor 1:30.
3. Poprzez chrzest Bóg umieścił nas w Chrystusie, który stanowi wzór; być ochrzczonym to być umieszczonym w Chrystusie jako formie — Rz 6:3; Ga 3:27.
4. Dzięki temu, że zostaliśmy umieszczeni w tej formie, zdjęliśmy z siebie starego człowieka i przyoblekliśmy się w nowego — Ef 4:22, 24.
5. Uczymy się Chrystusa według formy życia Jezusa, które jest rzeczywistością — w. 20–21.
6. Nauczyć się Chrystusa to zostać umieszczonym w Chrystusie jako formie; to być uformowanym na wzór, który ustanowił On podczas lat, które spędził na ziemi — w. 20.

B. Wyrażenie rzeczywistość jest w Jezusie odnosi się do faktycznego stanu życia Jezusa, opisanego w czterech Ewangeliach; życie Jezusa było życiem rzeczywistości — w. 21:

1. W wersetach 17 i 21 widzimy kontrast między próżnością umysłu a rzeczywistością w Jezusie.
 2. Rzeczywistość to świecenie światła; światło to źródło, a rzeczywistość to wyraz — J 8:12:
 - a. Pan Jezus to świecenie Boga, który jest światłem — Hbr 1:3; 1 J 1:5.
 - b. Ponieważ w każdym aspekcie życia Pana Jezusa na ziemi widać było świecenie światła, Jego życie było życiem rzeczywistości, życiem świecenia samym Bogiem; to życie rzeczywistości było wyrazem Boga — J 8:12; 14:6.
- C. Życie jednego nowego człowieka powinno być dokładnie takie samo jak życie Jezusa — Ef 4:20:
1. Jeden nowy człowiek powinien żyć dzisiaj w taki sam sposób, w jaki Pan Jezus żył na ziemi — Mt 11:28–30; J 6:57; 4:34; 5:17, 19, 30; 6:38; 17:4.
 2. Naszą normą postępowania w codziennym życiu powinna być rzeczywistość w Jezusie — Ef 4:20:
 - a. Jezus był jedno z Bogiem i prowadził życie, w którym wszystko czynił w Bogu, z Bogiem i dla Boga.
 - b. Ludzkie życie Jezusa było według rzeczywistości, to znaczy według samego Boga, pełne sprawiedliwości i świętości — w. 24.
 3. Musimy nauczyć się Chrystusa i zostać w Nim nauczeni, aby prowadzić życie rzeczywistości — w. 20–21; 2 J 1; J 4:23–24.
 4. Jeden nowy człowiek, jako zbiorowa osoba, powinien prowadzić życie rzeczywistości, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie, które jest życiem wyrażającym Boga — Ef 4:21.
 5. Jeśli będziemy żyli według ducha naszego umysłu, nasze życie będzie życiem zbiorowego nowego człowieka — życiem, które odpowiada rzeczywistości w Jezusie — w. 23.
- D. Życie kościoła to codzienne postępowanie zbiorowego jednego nowego człowieka, postępowanie, które jest całkowicie nowe w naturze i w sposobie; wszystko, co się wiąże z jednym nowym człowiekiem, jest nowe — w. 17–32.
- E. Ponieważ jeden nowy człowiek jest według samego Boga, posiada Jego życie i naturę, musi prowadzić życie, które jest boskie; takie życie będzie życiem zbiorowym, nie indywidualistycznym — w. 24.

Poselstwo czwarte

Doświadczać Chrystusa jako naszego życia, naszej osoby, ze względu na jednego nowego człowieka

Wersety biblijne: Kol 3:1–4; 10–11.

- I. Aby doświadczać Chrystusa jako naszego życia, naszej osoby, musimy ujrzeć, że mamy z Chrystusem jedną pozycję, jedno życie, jedno postępowanie, jedno przeznaczenie i jedną chwałę – Kol 3:1–4; por. 1 Kor 6:17:**
 - A. Jeśli chodzi o naszą pozycję, jesteśmy w Chrystusie; ponieważ jesteśmy w Nim, jesteśmy tam, gdzie On jest – siedzimy po prawej ręce Boga – Kol 1:3; J 17:24; Ef 2:6:
 1. Jeśli chodzi o pozycję Syna, jest On w Ojcu (J 10:38; 14:10); my jesteśmy w Synu (1 Kor 1:30a), a więc jesteśmy w Ojcu (J 14:20; 1 Tes 1:1; 2 Tes 1:1).
 2. To wtedy, gdy jesteśmy w duchu, jesteśmy w Chrystusie, w Ojcu i w niebie w praktyce i w doświadczeniu:
 - a. Za pośrednictwem wszechzawierającego Ducha, który jest w naszym duchu, dokonuje się przekaz od Chrystusa w niebie do nas na ziemi – Ef 1:19, 22–23; 2:22.
 - b. Ten sam Chrystus, który siedzi na tronie w niebie (Rz 8:34), jest teraz również w nas (w. 10), to znaczy w naszym duchu (2 Tm 4:22), gdzie Bóg ma swoje mieszkanie (Ef 2:22).
 - c. Ponieważ nasz duch jest dzisiaj Bożym mieszkaniem, jest on teraz bramą nieba, gdzie Chrystus jest drabiną, która łączy nas z niebem i przynosi niebo nam – w. 22; Rdz 28:12–17; J 1:51.
 - d. Zawsze, gdy zwracamy się do swojego ducha, wchodzimy przez bramę nieba i dotykamy tam tronu łaski za pośrednictwem Chrystusa, który jest niebiańską drabiną; nasz duch jest odbiorcą tego boskiego przekazu, a Boży tron jego źródłem – Hbr 4:16.
 - B. Życie Boga to życie Chrystusa, życie Chrystusa zaś stało się naszym życiem – J 5:26; Kol 3:4:
 1. To, że Chrystus jest naszym życiem, oznacza, że jest On dla nas całkowicie subiektywny – J 1:4; 14:6a; 10:10b; 1 Kor 15:45b; Rz 8:10, 6, 11.

2. Nie sposób oddzielić osoby od jej życia, gdyż życie danej osoby jest nią samą; dlatego, kiedy mówimy, że Chrystus jest naszym życiem, znaczy to, że Chrystus stał się nami i że On i my mamy jedno życie i jedno postępowanie – J 14:6a; Flp 1:21a.
 3. Jeśli chodzi o Chrystusa jako życie wierzących, życie to posiada trzy cechy, które odróżniają je od życia naturalnego:
 - a. Jest to życie ukrzyżowane – Ga 2:20.
 - b. Jest to życie zmartwychwstałe – J 11:25.
 - c. Jest to życie ukryte w Bogu – Kol 3:3–4; Mt 6:1–6, 16–18.
- C. Szukać tego, co w górze, i kierować na to swój umysł to łączyć się z Panem w Jego niebiańskiej posłudze, Jego boskim przedsięwzięciu; to właśnie znaczy żyć Chrystusa, prowadzić życie, które jest jedno z życiem Chrystusa, ze względu na jednego nowego człowieka – Kol 3:1–2, 10–11:
1. W swojej niebiańskiej posłudze Chrystus żyje dziś jako Arcykapłan, by wstawić się za kościołami – Hbr 8:1; 4:14; 7:25; 4:16; Kol 4:2.
 2. W swojej niebiańskiej posłudze Chrystus żyje dziś jako niebiański Sługa, by zaopatrywać świętych w bogactwo Chrystusa – Hbr 8:1–2; Ef 3:8.
 3. W swojej niebiańskiej posłudze Chrystus żyje dziś jako powszechny Administrator Bożych rządów ze względu na realizację Bożego zamysłu – Obj 4:1–2, 5; 5:6; 1:10–11:
 - a. Boski przekaz, płynący od Bożego tronu w niebiosach, przynosi to, co w górze, do kościołów miejscowych – Ef 1:19, 22–23.
 - b. Rozdziały 4 i 5 Księgi Objawienia przedstawiają wizję „rządu centralnego”, natomiast rozdziały od 1 do 3 wizję kościołów miejscowych jako „ambasad”; za pośrednictwem siedmiu Duchów to, co znajduje się w niebiańskiej centrali, zostaje przekazane do kościołów jako ambasad.
 - c. To, co ma miejsce w kościołach miejscowych, powinno podlegać kierownictwu tronu Bożego w niebie; jeśli odzyskiwanie ma być Pańskim odzyskiwaniem, to

musi podlegać kierownictwu Pana – Kol 1:18; 2:19; Obj 4:2–3.

E. Naszym przeznaczeniem jest chwała; Chrystus prowadzi nas do chwały, abyśmy ujawnili się z Nim w chwale – Hbr 2:10; Kol 3:4.

II. Naszym życiem jest Chrystus, który w nas mieszka, a życie to jest ukryte z Chrystusem w Bogu; Chrystusa ukrytego w Bogu przedstawia w formie typu manna ukryta w złotym dzbanie – w. 3–4; Wj 16:32–34; Obj 2:17:

A. Chrystus jako ukryta manna jest w Bogu Ojcu jako złotym dzbanie; Ojciec jest w Synu jako Arce wraz z Jego dwiema naturami: boskością i człowieczeństwem; Chrystus zaś, jako zamieszkujący Duch, żyje w naszym odrodzonym duchu, by być rzeczywistością Świętego Świętych – por. J 14:16–20; 2 Tm 4:22.

B. Kiedy jemy Chrystusa jako ukrytą mannę, zostajemy w Niego zinkorporowani ze względu na wzajemne mieszkanie Boga i człowieka – J 15:5, 7; 8:31; 6:57, 63; 14:23.

III. To, że Chrystus jest naszym życiem, wyraźnie wskazuje na to, że mamy obierać Go za życie i żyć przez Niego, że mamy żyć Go w swoim codziennym życiu – Kol 3:4a:

A. Chrystus musi być naszym życiem w praktyce i w doświadczeniu; codziennie musimy być zbawieni w Jego życiu – w. 4a; 1 Kor 15:45b; Rz 5:10:

1. Zbawienie w boskim życiu od niewoli grzechu, prawa grzechu, dokonuje się dzięki uwolnieniu przez prawo zwięzczonego Ducha – 8:2.
2. Zbawienie w boskim życiu od obecnego wieku świata dokonuje się dzięki uświęcaniu przez zwięzczonego Ducha – 12:2a; 6:19b, 22b.
3. Zbawienie w boskim życiu od naszej naturalnej istoty dokonuje się dzięki przeobrażaniu przez życiodajnego Ducha – 12:2b.
4. Zbawienie w boskim życiu od indywidualizmu dokonuje się dzięki temu, że zostajemy zbudowani w Ciele Chrystusa – w. 5.

5. Zbawienie w boskim życiu od wyglądu naszego „ja” oraz jego wyrazu dokonuje się dzięki upodobnieniu przez Ducha, który udziela życia – 8:29.
 6. Zbawienie w boskim życiu od naszego ciała poniżenia dokonuje się dzięki przemienieniu w mocy boskiego życia – w. 30; Flp 3:21; Rz 8:11.
 7. Być zbawionym w boskim życiu to królować w boskim życiu – 5:17.
 8. Rezultatem zbawienia w boskim życiu będzie zwycięstwo nad szatanem – 16:20.
- B. Nowy człowiek to samoczynny rezultat tego, że obieramy Chrystusa za nasze życie i żyjemy Go – Kol 3:3–4, 10–11.

Poselstwo piąte

**Pozwalać, aby pokój Chrystusa rozstrzygał w naszych sercach,
pozwalać, aby słowo Chrystusa mieszkało w nas bogato,
i trwać niezłomnie w modlitwie
ze względu na jednego nowego człowieka**

Wersety biblijne: Kol 3:15–17; 4:2–3.

I. Musimy pozwalać, aby pokój Chrystusa rozstrzygał w naszych sercach — Kol 3:12–15; Ef 2:14–18; Rz 5:1; Mt 18:21–35:

A. Słowo gr. przetłumaczone jako rozstrzyga można także oddać jako „będzie sędzią, przewodniczy, zasiada na tronie jako władca i ten, który o wszystkim decyduje”; rozstrzygający pokój Chrystusa rozwiązuje problem skargi, jaką możemy mieć przeciw komuś — Kol 3:13.

B. Często uświadamiamy sobie, że w naszym wnętrzu znajdują się trzy strony: pozytywna, negatywna i neutralna; istnieje zatem potrzeba wewnętrznego rozstrzygnięcia, które rozwiąże spór, jaki się w nas toczy:

1. Ilekroć mamy odczucie, że któreś ze stron obecnych w naszym wnętrzu kłóć się ze sobą lub sprzecniają, musimy zrobić miejsce dla przewodniczącego w nas pokoju Chrystusa i pozwolić, aby ten pokój, który jest jednością nowego człowieka, rządził w naszym wnętrzu i miał ostatnie słowo.

2. Musimy odłożyć na bok nasze opinie, koncepcje, i słuchać słowa Sędziego, który w nas zamieszkuje.

C. Jeśli pozwolimy, aby pokój Chrystusa rozstrzygał w naszych sercach, pokój ten rozwiąże wszystkie spory między nami; będziemy mieli pokój z Bogiem w płaszczyźnie pionowej i ze świętymi w płaszczyźnie poziomej:

1. Dzięki rozstrzygnięciu przez pokój Chrystusa, nasze problemy zostają rozwiązane i znikają tarcia między świętymi; w rezultacie życie kościoła pozostaje pełne słodyczy, a nowy człowiek jest zachowany w praktyczny sposób.

2. Rozstrzygający pokój Chrystusa to Chrystus, który w nas działa, by sprawować nad nami swoje rządy, mieć ostatnie słowo i podejmować ostateczną decyzję — por. Iz 9:5–6.

3. Jeśli będziemy pozostawać pod władaniem osadzonego na tronie pokoju Chrystusa, nie będziemy urażać innych ani wyrządzać im szkody; przeciwnie, przez Jego łaskę i dzięki Jego pokojowi będziemy im usługiwać życiem.
4. Pokój ten powinien wiązać wszystkich wierzących ze sobą i stać się ich jednoczącą więzią — Ef 4:3.

II. Musimy pozwalać, aby słowo Chrystusa mieszkało w nas bogato — Kol 3:16–17:

- A. Kiedy pokój Chrystusa w nas rozstrzyga i zachowuje nas w sytuacji pełnej jedności i harmonii, stajemy się miejscem Bożego przemawiania, Jego wyrocznią — w. 15–16; Obj 2:1, 7:
 1. Boże przemawianie wymaga jedności; podział powoduje, że Boże przemawianie słabnie, a nawet ustaje całkowicie — Kpł 1:1.
 2. Ponieważ jedność to warunek konieczny dla Bożego przemawiania, musimy pozwalać, aby pokój Chrystusa rozstrzygał w naszych sercach — Kol 3:15.
 3. To, że słowo Chrystusa mieszka w nas bogato, znaczy, że ma w nas wystarczająco dużo miejsca, aby przepajać i przesycać całą naszą istotę; rzeczą niezwykle istotną jest to, abyśmy pozwalali słowu Chrystusa w nas wchodzić, mieszkać w nas, zwyciężać i zastępować nasze koncepcje, opinie i filozofie — Ps 119:130; por. Obj 21:23; 22:5.
- B. Musimy pozwalać słowu Pana mieć w nas pierwszeństwo, abyśmy mogli doświadczać funkcji Bożego słowa, które w nas działa i służy nam bogactwem Chrystusa — Kol 3:16:
 1. Boże słowo nas oświeca (Ps 119:105, 130), karmi (Mt 4:4; 1 Tm 4:6) oraz poi, zaspokajając nasze pragnienie (Iz 55:8–11).
 2. Boże słowo nas wzmacnia (1 J 2:14b; Prz 4:20–22), obmywa (Ef 5:26) oraz buduje nas razem (Dz 20:32).
 3. Boże słowo czyni nas kompletnymi, doskonali nas (2 Tm 3:15–17), oraz buduje każdego z nas przez to, że nas uświęca (J 17:17).
- C. Dzięki temu, że pozwalamy, aby Boże słowo w nas zamieszkiwało, możemy stać się ludźmi, którzy są właściwi, Bóg-ludźmi napełnionymi Chrystusem jako rzeczywistością Bożych przymiotów — Kol 3:17–25; Flp 4:5–8.

III. Musimy trwać niezłomnie w modlitwie – Kol 4:2–3:

A. Musimy przeznaczać wystarczająco dużo czasu na modlitwę, co pozwoli nam wchłonąć więcej z bogactwa Chrystusa jako wszechzawierającej ziemi – 1:12; 2:6–7; 4:2:

1. Musimy poświęcać czas na to, aby wchłaniać Pana, kontaktując się z Nim w zdecydowany i konkretny sposób – Łk 8:13; Mt 14:22–23; 6:6.
2. Spotkać się z Panem rano to nie tylko spotkać się z Nim wcześniej w ciągu dnia; to także spotkać się z Nim w sytuacji pełnej światła; powinniśmy udawać się do Pana sami, bez żadnych innych osób, spraw czy rzeczy, które mogłyby nas rozproszyć lub zająć – Prz 4:18; Wj 33:11a; 34:3–4; Mk 1:35.
3. Kiedy się modlimy, podchodząc do tronu łaski, łaska staje się rzeką, która w nas płynie i nas zaopatruje – Hbr 4:16; por. Obj 22:1.

B. Aby walczyć z szatanem po stronie Boga, musimy trwać niezłomnie w modlitwie – Dn 6:10:

1. Jako ci, którzy stają po stronie Boga, widzimy, że cały upadły wszechświat jest przeciwko nam, a zwłaszcza przeciwko naszej modlitwie; opór wobec modlitwy pochodzi nie tylko z zewnątrz nas, ale także z wewnątrz – Mt 26:41.
2. Modlić się to iść pod prąd, wbrew tendencji, jaka panuje w upadłym wszechświecie – Łk 18:1–8.

C. Musimy zarezerwować konkretne pory na modlitwę; naszą postawę powinno cechować to, że modlitwa to nasza najważniejsza sprawa i że nie pozwalamy, aby cokolwiek stanęło jej na przeszkodzie – Dn 6:10; Dz 12:5, 12.

D. Musimy pozostawać w atmosferze modlitwy przez nieustanne ćwiczenie naszego ducha – Ef 6:18; 1 Tm 4:7; 2 Tm 1:7; Kol 1:3, 9:

1. Musimy modlić się bezustannie, trwać niezłomnie w modlitwie, zachowując samych siebie w intymnej więzi z Panem – 1 Tes 5:17; Mt 26:41; Kol 2:19.
2. Musimy pytać Pana nawet o najmniejsze szczegóły; czyniąc to, trwamy niezłomnie w modlitwie i tym samym żyjemy Chrystusa – por. Joz 9:14; Flp 4:7–8.

IV. Podczas gdy rządzi nami pokój Chrystusa i zamieszkuje w nas Jego słowo za sprawą trwania niezłomie w modlitwie, On przepaja nas i zastępuje sobą, aż wszystkie nasze naturalne różnice zostają wyeliminowane i stajemy się jednym nowym człowiekiem w rzeczywistości – Kol 3:15–17; 4:2–3; 3:10–11.

Poselstwo szóste

Praktykować życie kościoła, będąc świadomi jednego nowego człowieka

Wersety biblijne: Ef 2:15; 4:22–24; Kol 3:10–12; Flp 1:8; Flm 7, 12, 20.

- I. Kościół, Ciało Chrystusa, jest jednym nowym człowiekiem, który realizuje wieczny Boży zamysł – powszechnego, zbiorowego Boga-człowieka – Ef 1:9, 11; 3:9; Rz 8:29; 2 Tm 1:9; Ef 2:15–16; 4:22–24:**
- A. Zamiar, jaki przyświecał Bogu przy stworzeniu człowieka, polegał na tym, aby uzyskać zbiorowego człowieka, który będzie Go wyrażał i reprezentował; ostatecznie kościół jako jeden nowy człowiek to zbiorowy człowiek według Bożego zamiaru i ten nowy człowiek wypełni ów podwójny zamysł, polegający na wyrażaniu Boga i rozprawieniu się z Bożym wrogiem – Rdz 1:26.
- B. Jeden nowy człowiek jest tożsamy z Ciałem Chrystusa; Chrystus i my tworzymy razem powszechnego człowieka – Ef 2:15–16; Kol 3:10, 15.
- C. Jeden nowy człowiek został stworzony przez Chrystusa na krzyżu z dwóch rodzajów materiału – z odkupionego stworzonego człowieka i z pierwiastka boskiego; na krzyżu Chrystus połączył te dwa pierwiastki ze sobą i utworzył nowego człowieka:
1. W akcie stwarzania nowego człowieka Chrystus najpierw ukrzyżował naszego naturalnego człowieka, a następnie, dzięki ukrzyżowaniu starego człowieka, wlał w nas boski pierwiastek, sprawiając, że staliśmy się nową całością – Rz 6:6; 2 Kor 5:17.
 2. Wyrażenie w sobie samym w Liście do Efezjan 2:15 wskazuje, że Chrystus był nie tylko Stwórcą jednego nowego człowieka, lecz także sferą, w której ten jeden nowy człowiek został stworzony, oraz esencją, z której został stworzony.
- D. Celem Pańskiego odzyskiwania jest doprowadzić do pojawienia się jednego nowego człowieka – 4:24:
1. To, co Pan czynił dotychczas i co czyni obecnie w swoim odzyskiwaniu, to doprowadzanie do pojawienia się jednego

- nowego człowieka, w którym On sam jest jego życiem i osobą, aby Bóg miał swój wyraz — 3:17a; Kol 3:4, 10–11.
2. Jeden nowy człowiek zaprowadzi Boże królestwo i sprowadzi Chrystusa, Króla, z powrotem na ziemię — Obj 11:15.
- E. W kościele jako jednym nowym człowieku Chrystus jest wszystkimi i we wszystkich — Kol 3:10–11:
1. W jednym nowym człowieku nie ma żadnego naturalnego człowieka ani nie ma możliwości, miejsca, na jego istnienie — w. 11:
 - a. Mimo iż jeden nowy człowiek składa się z wielu różnych rodzajów ludzi, oni wszyscy są częścią Chrystusa; nie ma już w nim naturalnych ludzi.
 - b. W jednym nowym człowieku jest tylko jedna osoba — wszechzawierający Chrystus — 2:17; 3:4, 11.
 2. Jeden nowy człowiek pojawia się, kiedy jesteśmy przesycaeni, napelniani i przepajani Chrystusem i gdy zastępuje On nas za pośrednictwem organicznego procesu — 2 Kor 3:18:
 - a. Jeden nowy człowiek to Chrystus we wszystkich świętych, który nas przepaja i zastępuje, aż wszystkie naturalne różnice zostają wyeliminowane i każdy jest ukonstytuowany Chrystusem — Kol 3:11.
 - b. Wszechzawierający Chrystus musi się w nas organicznie wbudować, aż zastąpi naszą naturalną istotę sobą samym — Ef 3:17a; Ga 4:19.
 3. W jednym nowym człowieku Chrystus jest wszystkimi członkami i jest we wszystkich członkach — Kol 3:11:
 - a. Chrystus, który w nas zamieszkuje, stanowi budulec jednego nowego człowieka — 1:27; 3:11.
 - b. Ponieważ Chrystus jest wszystkimi członkami nowego człowieka, w nowym człowieku nie ma miejsca na żadną rasę, narodowość, kulturę czy status społeczny — w. 11.
- II. Musimy praktykować życie kościoła, będąc świadomi jednego nowego człowieka — w. 10–11; Ef 4:23–24; Flm 1–2, 10–19:**
- A. List do Kolosan 4:7–17 przedstawia praktyczną ilustrację objawienia jednego nowego człowieka i świadomości jednego nowego człowieka:

1. Zarówno święci w Kolosach, jak i Paweł wraz z tymi, którzy mu towarzyszyli, byli członkami jednego nowego człowieka w rzeczywistości i mieli świadomość jednego nowego człowieka.
 2. Słowa Pawła na temat czytania listów dowodzą, że między kościołem w Laodycei a kościołem w Kolosach nie było żadnej różnicy; jego słowa wskazują na społeczność, jedność, harmonię i zażyły kontakt – w. 16.
 3. Mimo wszystkich różnic narodowościowych, rasowych i klasowych, na ziemi w praktyczny sposób istniał jeden nowy człowiek, stworzony w Chrystusie Jezusie; nie istniały jedynie kościoły miejscowe w różnych miastach – w rzeczywisty i praktyczny sposób istniał jeden nowy człowiek – Ef 2:15.
- B. Jeśli będziemy świadomi jednego nowego człowieka, zdamy sobie sprawę z tego, że wszystkie kościoły miejscowe w różnych krajach są jednym nowym człowiekiem – w. 21–22.
- C. List do Filemona powinien być traktowany jako kontynuacja czwartego rozdziału Listu do Kolosan i uważany za ilustrację równego statusu wierzących w nowym człowieku – Flm 1–2, 10–19:
1. Przypadek Onezyma i Filemona ilustruje, iż w nowym człowieku wszyscy wierzący posiadają równy status.
 2. Różnice w pozycji społecznej i statusie społecznym wśród wierzących zostały unieważnione, ponieważ zostali oni ukonstytuowani wszechzawierającym Chrystusem, który jest ich życiem – Kol 3:4.
 3. W praktykowaniu Bożej ekonomii niezwykle ważne jest to, aby wszelkie pozycje społeczne i różnice między rasami i narodami zostały pochłonięte – w. 10–11.
 4. Jeśli zobaczymy, że w nowym człowieku wierzący posiadają równy status, nie będzie między nami problemów związanych z pozycją społeczną, narodowością czy rasą – 1 Kor 12:13; Ga 3:28; Kol 3:10–11.
 5. Równy status wierzących to kwestia miłości, która wpływa z wiary; w nowym człowieku wierzący kochają siebie nawzajem w wierze – w. 14; Tt 3:15.

III. Aby praktykować życie kościoła, będąc świadomi jednego nowego człowieka, musimy żyć w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa i obierać wewnętrzne części Chrystusa za własne — Flp 1:8; Kol 3:10–12; Ef 3:16–17; 4:22–24:

- A. Wewnętrzne części oznaczają wewnętrzne uczucie, czułość serca, przejawy współczucia — Flp 1:8; 2:1; Kol 3:12.
- B. Jako człowiek, Chrystus posiadał ludzkie wewnętrzne części z ich różnymi funkcjami, a Jego doświadczenia w Jego wewnętrznych częściach były doświadczeniami w Jego umyśle, uczuciach, woli, duszy, sercu i duchu, i obejmowały Jego miłość, pragnienie, uczucie, myśl, decyzję, motyw i zamiar — Łk 2:49; J 2:17; Mt 26:39; Iz 53:12; 42:4; Mk 2:8.
- C. Paweł był człowiekiem, który nieustannie doświadczał Chrystusa w Jego wewnętrznych częściach — Flp 2:5; 1 Kor 2:16b; Rz 8:6:
1. Paweł był jedno z Chrystusem nawet w Jego wewnętrznych częściach — w Jego uczuciu, czułym miłosierdziu i zrozumieniu.
 2. Paweł nie zachowywał własnych wewnętrznych części, lecz obierał wewnętrzne części Chrystusa za swoje — Flp 2:5:
 - a. Obierał nie tylko umysł Chrystusa za swój, ale także za swoją obierał całą Jego wewnętrzną istotę.
 - b. Wewnętrzna istota Pawła została zmieniona, przeorganizowana i przemodelowana.
 - c. Wewnętrzna istota Pawła została przekonstituowana wewnętrznymi częściami Chrystusa.
 3. To, co było w Chrystusie jako prawda — jako uczciwość, wierność i wiarygodność — było także w Pawle — 2 Kor 11:10.
 4. Miłość Pawła do świętych nie była jego miłością, a miłością w Chrystusie, która jest miłością Chrystusa; stąd, Paweł kochał świętych nie swoją naturalną miłością, lecz miłością Chrystusa — 1 Kor 16:24.
- D. Życie Chrystusa wymaga, abyśmy pozostawali w wewnętrznych częściach Chrystusa — Flp 1:21a, 8:
1. Paweł doświadczał wewnętrznych części Chrystusa; tęskniąc za świętymi był jedno z Chrystusem w Jego wewnętrznych częściach — w. 8.

2. Paweł nie prowadził życia w swojej naturalnej wewnętrznej istocie; prowadził życie w wewnętrznych częściach Chrystusa.
 3. Jeśli mamy być tymi, którzy są w Chrystusie, musimy być w Jego wewnętrznych częściach, w Jego czułych i delikatnych uczuciach – J 15:4.
 4. Życ Chrystusa to trwać w Jego wewnętrznych częściach i tam radować się Nim jako łaską – Flp 1:8; 4:23.
- E. W swojej trosce o kościół, który jest Ciałem Chrystusa i jednym nowym człowiekiem, Paweł obierał wewnętrzne części Chrystusa Jezusa za własne – 1:8; Kol 3:10–11:
1. Paweł troszczył się o kościół, obierając uczucie Chrystusa za własne; uczucie Chrystusa dla kościoła stało się uczuciem Pawła dla kościoła – 2 Kor 2:4; 4:12; 11:2; 12:14–15; Kol 1:24.
 2. Tak jak Paweł powinniśmy obierać uczucie Chrystusa za własne; jest to niezbędne dla naszego zbiorowego życia w jednym nowym człowieku i praktykowania życia kościoła, będąc świadomi jednego nowego człowieka – Rz 12:15.
- F. List do Filemona przedstawia obraz życia kościoła jako jednego nowego człowieka, które jest prowadzone w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa – w. 7, 12, 20:
1. Wraz z Onezymem powędrowały do Filemona wewnętrzne uczucie i przejawy współczucia Pawła – w. 12.
 2. Jeśli będziemy żyli w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa, będziemy praktykowali życie kościoła, będąc świadomi jednego nowego człowieka – Flp 1:8; Kol 3:10–12.
 3. Ponieważ jesteśmy częściami zbiorowego jednego nowego człowieka, musimy mieć świadomość nowego człowieka przez to, że żyjemy w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa, i tym samym praktykować życie kościoła, będąc świadomi nowego człowieka, przez to, że żyjemy w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa – w. 10–12; 1 Kor 12:25–26; Rz 12:15; Flp 1:8.

Słowo potwierdzenia
wygłoszone przez Rona Kangasa po poselstwie piątym
na międzynarodowej konferencji chińskiejjęzycznej
w Tajpej, na Tajwanie, w 2018 r.

Jest tu ponad 30 000 świętych, ale przez następne dziesięć minut chciałbym mówić tylko do jednej osoby, i tą jedną osobą jesteś ty. Chciałbym podzielić się czymś ze swojego serca do twojego serca i z mojego ducha do twojego ducha. Zadam to samo pytanie, które właśnie postawił nasz brat Minoru. Co zrobisz po tej konferencji? Czy nie zdajesz sobie sprawy, że ponosisz teraz odpowiedzialność przez Bogiem? Przemówił do ciebie. Co zrobisz?

Celem Pańskiego odzyskiwania jest doprowadzić do pojawienia się jednego nowego człowieka. Taki jest Boży cel. Taki jest cel odzyskiwania. Czy będzie to twój cel? Czy nie chciałbyś powiedzieć Panu, kiedy staniesz przed Nim w tym dniu: „Panie, Twój cel stał się moim celem. Całe moje życie przyczyniło się do pojawienia się jednego nowego człowieka”.

Chciałbym ci zaświadczyć: dzięki Pańskiemu miłosierdziu, i tylko Jego miłosierdziu, moim celem w życiu na tej ziemi jest jeden nowy człowiek. Jeśli ten cel ma się stać twoim celem, musisz ujrzeć wizję jednego nowego człowieka. Usłyszeliśmy poselstwo na temat wizji. Ale proszę, nie zakładaj, że już sporo widzisz. Jeśli ujrzysz tę wizję, będzie ona rządzić całym twoim życiem. Będzie tobą kierować we wszystkim. Będzie cię motywować. Będzie dodawać ci energii. Poproś Pana, aby pokazał ci tę wizję.

Jeśli mamy wyrażać tę wizję swoim życiem, wszyscy potrzebujemy sześciu rodzajów osobistych doświadczeń. Między dzisiejszym porankiem a chwilą, w której ukończysz swoją wędrówkę, albo tych rzeczy doświadczysz, albo nie. Albo staną się one dla ciebie rzeczywiste, albo nie.

1. Po pierwsze, dawaj się odnawiać w duchu swojego umysłu. Mamy tu reprezentantów z ponad 60 krajów. Mamy tu ponad 60 rodzajów umysłów, każdy z nich ukształtowany przez kulturę i rasę. W umyśle jesteśmy od siebie różni. Proszę, módl się codziennie: „Panie, odnow mój umysł ze względu na jednego nowego człowieka”.
2. Ze względu na nowego człowieka ty i ja potrzebujemy wzrastać we wszystkim w Chrystusa. Proszę, proś Pana, aby to w tobie uczynił. Przyjmij światło odnośnie do tego wszystkiego, w czym musisz w Niego wzrosnąć.

3. Następnie musisz nauczyć się Chrystusa, żyć w formie, jaką jest sam Chrystus, i być przesyconym rzeczywistością, która jest w Jezusie. Niech Pan głęboko w twoim sercu i duchu umieści głód i pragnienie rzeczywistości.
4. Najwyższym wymogiem wobec nas wszystkich jest obierać Chrystusa za naszą osobę. Kiedy jest On naszą osobą, jest naszym życiem. Czy jesteś chętny, aby się nauczyć, co to znaczy obierać Chrystusa za swoją osobę?
5. W świetle drugiego rozdziału Listu do Efezjan sam Chrystus jest naszym pokojem. Kiedy stworzył jednego nowego człowieka w sobie samym, uczynił pokój. Zostaliśmy powołani do pokoju Ciała, pokoju jednego nowego człowieka. Czy pozwolisz, aby ten pokój rządził w twoim sercu w każdej sprawie, w każdej relacji?
6. A następnie pozwól, aby słowo Chrystusa mieszkało w tobie, uczyniło sobie dom w tobie.

Nikt nie może ujrzeć tej wizji za ciebie. Ty musisz ją ujrzeć. Nikt nie może doświadczyć tych sześciu rzeczy za ciebie. Tylko ty możesz skontaktować się z Panem w ten sposób. Gdy to spotkanie się zakończy, proszę, skontaktuj się z Panem. Zwróć do Niego swoje serce. Otwórz na Niego swoją istotę. I módl się, abyś był częścią rzeczywistości jednego nowego człowieka. Kiedy jeden nowy człowiek zaistnieje, oblubienica będzie gotowa, a kiedy oblubienica będzie gotowa, Pan Jezus powróci. Czy nie chcesz, aby przyszedł? Chcemy, aby powrócił. Ze względu na Jego przyjście, oddajmy Mu siebie, aby doprowadzić do pojawienia się jednego nowego człowieka.

Spotkanie w grupach

(dzień Pański)

- Ef 2:15–16** Znosząc w swoim ciele prawo przykazań w rozporządzeniach, aby z tych dwóch stworzyć w sobie samym jednego nowego człowieka, *tak* czyniąc pokój, i pojednać obu w jednym Ciele z Bogiem poprzez krzyż, zabijając przez niego wrogość.
- 4:22–24** Aby zdjąć z *siebie* – jeśli chodzi o wasz poprzedni sposób życia – starego człowieka, który ulega zepsuciu według pożądań zwodniczości, i dawać się odnawiać w duchu waszego umysłu, i przyoblec się w nowego człowieka, który został stworzony według Boga w sprawiedliwości i świętości rzeczywistości.

Ostatecznie Biblia mówi o kościele jako o jednym nowym człowieku. Nie jestem w stanie znaleźć żadnego typu, który by przedstawiał nowego człowieka. W Ciele mamy członki; w domostwie – członków rodziny; w zgromadzeniu – członków zgromadzenia. Ale co mamy w człowieku? Jedyną rzeczą jest tu osoba. W nowym człowieku nie ma nic prócz osoby. Poziom ten jest tak wysoki, że nie może być wyższy, tak wymagający, że nie może być bardziej wymagający. [...] Wszyscy są jednym nowym człowiekiem; ten jeden nowy człowiek ma tylko jedną osobę i tą osobą jest Pan Jezus.

Spoglądam ku Panu z głębi mojej istoty, abyśmy w tym czasie, zebrani tu ze wszystkich sześciu kontynentów, pochwycili sposobność, by ujrzeć najwznioślejsze znaczenie kościoła objawione w Biblii. Najwznioślejszą definicją kościoła w Biblii jest nowy człowiek (*One Body, One Spirit, and One New Man*, w: CWWL, 1977, t. 3, s. 332–333).

Łatwo jest ludziom powiedzieć, że kościół jest Ciałem Chrystusa. Biblia jednak mówi, że kościół jest nie tylko Ciałem, lecz także nowym człowiekiem. Nowy człowiek różni się od Ciała. Posłużmy się przykładem fizycznego ciała. Ciało jest po prostu naczyniem, którym posługujemy się jako organem. Człowiek natomiast nie jest jedynie organem; człowiek posiada osobę. Ciało potrzebuje życia, ale człowiek poza życiem potrzebuje osoby. Życie różni się od osoby. Roślina ma życie, ale nie ma osoby. Człowiek ma nie tylko życie, ale też osobę. W przeszłości zobaczyliśmy, że kościół jest Ciałem, którego życiem jest Chrystus. Nie widzieliśmy jednak, że kościół jest nowym człowiekiem, w którym Chrystus jest nie tylko jego życiem, lecz także osobą.

Biblia mówi, że kościół jest nowym człowiekiem. W Liście do Efezjan 2:15 czytamy, iż Chrystus zniósł „w swoim ciele prawo przykazań w rozporządzeniach, aby z tych dwóch stworzyć w sobie samym jednego nowego człowieka, tak czyniąc pokój”. Paweł mówi, że Pan z dwóch — wierzących pochodzenia żydowskiego oraz pogańskiego — stworzył jednego nowego człowieka. Nowym człowiekiem nie jest zatem jednostka. Nowy człowiek jest zbiorowy (*The Meaning of Human Life and a Proper Consecration*, w: CWWL, 1971, t. 1, s. 199).

Będąc Ciałem Chrystusa, kościół potrzebuje Chrystusa jako swego życia. Będąc nowym człowiekiem, kościół potrzebuje Chrystusa jako swojej osoby. Ciało bez życia to nie ciało, lecz zwłoki. Gdy jednak ciało wykonuje ruch, wówczas decyzja wpływa nie od życia, ale od osoby. W nowym człowieku zatem musimy obierać Chrystusa za swoją osobę. Nowy człowiek, będący zbiorową osobą, powinien żyć takim samym życiem, jakim żył Jezus na ziemi, czyli życiem prawdy, wyrażającym Boga i sprawiającym, że Bóg urzeczywistnia się jako rzeczywistość przez człowieka (*The Conclusion of the New Testament*, s. 2302).

Adam był zbiorowym człowiekiem, który obejmował całą ludzkość. Bóg nie stworzył wielu ludzi; stworzył ludzkość razem w jednej osobie, Adamie. Bóg stworzył takiego zbiorowego człowieka na swój obraz i podobieństwo, żeby ludzkość mogła Go zbiorowo wyrazić (Rdz 1:26, przyp. 4).

Bóg stworzył zbiorowego człowieka nie tylko po to, by wyrażał Go i Jego obraz, lecz także po to, by Go reprezentował, sprawując Jego panowanie nad wszystkim (Rdz 1:26, przyp. 5).

Boży opis stworzenia człowieka w pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju jest obrazem nowego człowieka w Bożym nowym stworzeniu. Oznacza to, że stare stworzenie jest ilustracją, typem, nowego stworzenia. W Bożym starym stworzeniu centralną postacią jest człowiek. Tak samo jest w nowym stworzeniu. Dlatego też, zarówno w starym stworzeniu, jak i nowym człowiek stanowi centrum (*The Conclusion of the New Testament*, s. 2302).

Ponieważ List do Efezjan to księga o kościele, powinniśmy rozpatrywać w niej wszystko z perspektywy kościoła. Jeśli tego nie zrobimy, wiele rzeczy, które się tam znajdują, zastosujemy w niewłaściwy sposób. Gdy czytamy wersety 4:17–32, powinniśmy stosować je w sensie

zbiorowym, nie indywidualistycznym. Nie odnoszą się one do życia jednostek, ale do zbiorowego życia jednego nowego człowieka. Nowy człowiek musi stać się naszym codziennym życiem. W wersecie 24 Paweł mówi o przyoblekaniu się w nowego człowieka. Przyoblekać się w nowego człowieka to prowadzić życie kościoła, którym jest nowe życie nowej ludzkości, stworzonej przez Chrystusa w samym sobie. Kościół to nowe człowieczeństwo. Powinniśmy zbiorowo przyoblekać się w inne człowieczeństwo. To niezwykle ważne, abyśmy mieli takie spojrzenie, kiedy rozważamy drugą część czwartego rozdziału Listu do Efezjan.

Zdjąć z siebie starego człowieka to nie jedynie zdjąć z siebie starą naturę; to zdjąć stary, poprzedni, sposób życia. Stary sposób życia nie był do końca indywidualistyczny, gdyż obejmował nasze życie społeczne. Żaden człowiek nie może być całkowicie indywidualistyczny. Wrodzoną cechą natury ludzkiej jest to, że jest to natura społeczna. Być człowiekiem to żyć w społeczeństwie i wieść pewnego rodzaju życie społeczne.

W kościele mamy najlepsze życie społeczne. Gdyby nie było spotkań kościoła, odczuwalibyśmy brak celu i nasze istnienie nie posiadałoby sensu. Lubimy zbierać się na spotkania.

To, że święci często zostają dłużej po spotkaniach kościoła, wskazuje, iż w kościele mamy prawdziwe życie społeczne. Jeśli mamy być jednym nowym człowiekiem, musimy zdjąć z siebie życie społeczne starego człowieka i przyoblec się w życie społeczne nowego człowieka (*Life-study of Ephesians*, s. 777).

Wierzący zbiorowo doświadczają udzielania przetworzonego Trójjedynego Boga przez to, że przyoblekają się w nowego człowieka (Ef 4:22–24). Nowy człowiek jest z Chrystusa. Jest on Jego Ciałem, stworzonym w Nim na krzyżu (2:15–16). Nie składa się on z jednostki, lecz jest zbiorowy (Kol 3:10–11).

Wyrażenie „w sobie samym” w Liście do Efezjan 2:15 jest bardzo znamienne. Wskazuje ono, że Chrystus był nie tylko Stwórcą jednego nowego człowieka, kościoła, lecz także sferą, w której ten jeden nowy człowiek został stworzony, oraz esencją, z której został stworzony. Chrystus stanowi sam pierwiastek nowego człowieka. Nic z naszego starego człowieka nie nadawało się do stworzenia nowego człowieka, gdyż nasza poprzednia esencja była grzeszna. W Chrystusie jednak znajduje się wspaniała esencja, w której jeden nowy człowiek został stworzony. Ten nowy człowiek, którym jest kościół, jest zbiorowy i powszechny.

Jest wielu wierzących, ale tylko jeden nowy człowiek we wszechświecie. Wszyscy wierzący są częściami składowymi tego zbiorowego i powszechnego nowego człowieka (*The Conclusion of the New Testament*, s. 1809–1810).

W jednym nowym człowieku nie tylko nie ma żadnego naturalnego człowieka, ale nie ma możliwości, miejsca, na jego istnienie. W nowym człowieku jest miejsce tylko dla Chrystusa. Jest On wszystkimi członkami nowego człowieka i jest On we wszystkich członkach. W nowym człowieku jest On wszystkim. W rzeczywistości On sam jest nowym człowiekiem, Jego Ciałem (1 Kor 12:12). W nowym człowieku stanowi On jego centrum i pełny zakres.

Jedynym sposobem na to, aby Pański wieczny zamysł mógł się wypełnić w tym wieku, jest to, abyśmy wszyscy chcieli dawać się odnawiać w duchu naszego umysłu. Oznacza to, że musimy się otworzyć i pić z Ducha, aby Duch mógł wejść w naszą istotę, przesycając naszą naturalną mentalność, tak byśmy w sposobie naszego życia doznali metabolicznej przemiany. Wówczas stwarzamy możliwość ku temu, by nowy człowiek w pełni zaistniał (*The One New Man*, w: CWWL, 1977, t. 3, s. 510–511).

Odnowienie umysłu to jedyny sposób na to, aby jeden nowy człowiek mógł się w praktyczny sposób urzeczywistnić. Nie może to nastąpić za sprawą korygowania czy nauczania, lecz za sprawą przepojenia naszej mentalności przez Ducha Bożego.

Wierzę, że Pańska łaska będzie działała w nas i na nas do takiego stopnia, że będziemy odnawiani w duchu naszego umysłu nie tylko podczas modlitwy, lecz także w naszym codziennym życiu. Kiedy dzięki modlitwie wchodzimy w naszego ducha, zostajemy odnowieni. Piotr doznał odnowienia w transie, którego doświadczył; w praktyce jednak miał problem. Dziś tak samo jest z nami. Kiedy się modlimy, modlitwa ta wprowadza nas w ducha, ale musimy zachowywać siebie w duchu cały czas w naszym codziennym życiu. Nie pozwalajcie sobie wychodzić z ducha.

Dzięki tej społeczności widzimy, jak wiele potrzebujemy odnowienia we wszystkich sprawach naszego codziennego życia. Mężowie muszą zostać odnowieni w relacjach ze swoimi żonami. Nie bądź tym, czym stałe dotąd byłeś. Musisz dawać się odnawiać w duchu swojego umysłu faktycznie i na co dzień w swoim codziennym życiu. W przeciwnym

razie Pan nie będzie miał żadnej możliwości uzyskać Ciała ani żadnej możliwości uzyskać jednego nowego człowieka. Nie jest to kwestia poprawy naszego zachowania, lecz kwestia bycia przeobrażonym za sprawą odnowienia w duchu naszego umysłu, abyśmy się stali inną osobą. Co dzień musimy zdejmować z siebie starego człowieka i przyoblekać się w nowego człowieka. Z tego względu musimy pić z jednego Ducha, tak abyśmy mogli zostać odnowieni w duchu naszego umysłu w każdej sferze naszego praktycznego, codziennego życia.

Musimy zostać odnowieni nie jedynie ze względu na nasze osobiste, etyczne postępowanie, lecz ze względu na jednego nowego człowieka. Wielu chrześcijan wciąż trzyma się dziś swoich naturalnych, religijnych i indywidualnych wyobrażeń, ponieważ nie chcą pozwolić, aby Duch rozprzestrzenił się na ich umysł. [...] Wszyscy musimy otworzyć się na Pana i modlić się: „Panie, oto jestem. Chcę, aby mój umysł był na Ciebie w pełni otwarty. Przyjdź i napełnij mnie. Przepój, przesyć i posiadź całą moją wewnętrzną istotę”. Wierzę, że jeśli modlilibyśmy się w ten sposób do Pana, Duch miałby sposób na to, by przepoić nasz umysł. Kiedy Duch przepaja nasz umysł, kończą się rozporządzenia. Kiedy już Duch posiadzie i przesyca nasz umysł, nie będziemy dbać o to, czy ktoś jest czarny, czy biały, czy jest Chińczykiem, Japończykiem, Amerykaninem, Brytyjczykiem, Niemcem, Francuzem, Włochem czy Hiszpanem. Nie będziemy dbać o to, czy spotkanie jest głośne czy spokojne. Będziemy dbać wyłącznie o jednego nowego człowieka (*The One New Man*, w: CWWL, 1977, t. 3, 529–530, 519–520).

Spotkanie w grupach

(poniedziałek)

- Ef 4:13–15** **Aż wszyscy dojdziemy do jedności wiary i pełnego poznania Syna Boga, do dojrzałego człowieka, do miary wzrostu pełni Chrystusa, abyśmy już nie byli małymi dziećmi, miotanymi przez fale i unoszonymi każdym wiatrem nauki w oszustwie ludzkim, w przebiegłości mającej na uwadze system błędu, lecz abyśmy trzymając się prawdy w miłości, wzrastali we wszystkim w Niego, który jest Głową, w Chrystusa.**
- 20–21** **Ale wy nie tak nauczyliście się Chrystusa, jeśli istotnie Go słyszeliście i w Nim zostaliście nauczeni, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie.**

Przez trzymanie się prawdy w miłości wzrastamy w Chrystusa we wszystkim. Aby nie być już dziećmi (Ef 4:14), musimy wzrastać w Chrystusa. Polega to na powiększaniu się Chrystusa w nas we wszystkim, aż dojdziemy do dojrzałego człowieka (w. 13). Słowo *Głowa* tutaj w wersecie 15 wskazuje na to, że nasz wzrost w życiu z Chrystusem powinien być wzrostem członków w Ciele pod zwierzchnictwem Głowy.

Wzrastanie w Głowę oznacza, że dbamy tylko o Chrystusa i kościół. Wzrastamy przez to, że dbamy tylko o Chrystusa i kościół, to znaczy przez to, że zajmujemy się prawdą w miłości. Nie wzrastamy przez uczciwość lub szczerłość, związaną z etycznym zachowaniem.

W wersecie 15 kwestia wzrostu jest konkretnie powiązana ze wzrastaniem we wszystkim w Chrystusa, w Głowę. Wersety od 13 do 16 wszystkie wskazują na potrzebę wzrostu. Jeśli mamy być dojrzałym człowiekiem, musimy wzrastać. Podobnie, jeśli nie mamy już być dziećmi miotanymi tam i z powrotem i unoszonymi tu i tam, także musimy wzrastać. Powinniśmy jednak wzrastać w Chrystusa, nie w siebie samych lub w coś innego poza Chrystusem (*Life-study of Ephesians*, s. 384).

Paweł mówi wyraźnie, że mamy wzrastać w Tego, który jest Głową. Wskazuje to, że nasz wzrost musi dokonywać się w Ciele. Aby wzrastać w Głowę, z pewnością musimy być w Ciele. Wielu chrześcijan pozornie wzrasta duchowo, ale ich domniemany wzrost nie jest w Ciele. Znałem chrześcijan, którzy w miarę jak osiągalni taki wzrost, coraz bardziej wdawali się w waśnie. Wydaje się, że im więcej wzrastają, tym bardziej stają się krytyczni. Kiedy mają stosunkowo niewielki wzrost, nie są problemem w życiu kościoła. W miarę jednak, jak wzrastają, stają

się kłopotliwi. Jest to oznaką tego, że ich wzrost nie jest wzrastaniem w Głowę. Jeśli czyjś wzrost nie jest wzrastaniem w Głowę, nie jest to wzrost w Ciele. [...] Jeśli nie będziesz pozostawał w Ciele, możesz mieć pewien wzrost, ale nie będzie to wzrastanie w Głowę.

W Liście do Efezjan 4:15 Paweł mówi nam, że musimy wzrastać w Głowę we wszystkim. W pewnych aspektach wzrosłeś w Głowę, ale w innych prawdopodobnie nie. [...] Jeśli przyniesiemy do Pana tę sprawę wzrastania w Niego we wszystkim, zobaczymy, że jest wiele małych rzeczy, w których nie wzrosliśmy jeszcze w Głowę. Jak bardzo wciąż potrzebujemy wzrastać w Chrystusa! Oby ta potrzeba wzrostu dotknęła naszego serca i zwróciła nas na świeżo do Pana.

Wzrost w Chrystusa w wersecie 4:15 jest tożsamy z przyoblekaniem się w nowego człowieka w wersecie 24. Jedynym sposobem na przyoblekanie się w nowego człowieka jest wzrastać w Chrystusa. Im więcej wzrastamy w Chrystusa, tym bardziej przyoblekamy się w nowego człowieka. Przyoblekać się w nowego człowieka to być w prawidłowym życiu kościoła. Nie możemy być w życiu kościoła, jeśli nie wzrastamy w Chrystusa. Musimy wzrastać w Chrystusa we wszystkich szczegółach naszego codziennego życia, na przykład w robieniu zakupów i w naszych rozmowach. Często nasze rozmowy są naturalne i pozbawione Chrystusa. Jedynym sposobem na to, by być wolnym od takiego naturalnego sposobu mówienia, jest z niego wyrosnąć przez wzrastanie w Chrystusa. Jeśli wzrastamy w Chrystusie w kwestii mówienia, ostatecznie nasze mówienie będzie w Chrystusie. Wzrastając w Chrystusa w tej konkretnej kwestii, samorzutnie bardziej przyoblekamy się w nowego człowieka.

Aby przyoblec się w życie kościoła jako wyraz jednego nowego człowieka, musimy wyrosnąć ze wszystkiego, co naturalne, przez wzrastanie w Chrystusa (*Life-study of Ephesians*, s. 384–385, 674).

Paweł mówi o uczeniu się Chrystusa (Ef 4:20) i o byciu nauczonym w Nim, „tak jak rzeczywistość jest w Jezusie” (w. 21). [...] Rzeczywistość, prawda, w Jezusie, to prawdziwy stan życia Jezusa, opisany w czterech Ewangeliach, życia wypełnionego prawdą, rzeczywistością. [...] Jezus zawsze żył w sposób, który odpowiadał Bożej sprawiedliwości i świętości.

W wersecie 24 Paweł mówi, że nowy człowiek „został stworzony według Boga w sprawiedliwości i świętości rzeczywistości”. Rzeczywistość ta to bez wątpienia sama rzeczywistość w Jezusie. Naszą normą postępowania w codziennym życiu nie powinno być prawo ani normy

społeczne, musi nią być prawda w Jezusie, rzeczywistość, którą wyrażał swoim życiem Jezus, gdy był na ziemi. Życie Jezusa zatem powinno być dziś naszym życiem w kościele. Innymi słowy, codzienne życie nowego człowieka powinno być dokładnie takie samo, jak codzienne życie Jezusa. Sposób, w jaki Jezus żył na ziemi, to sposób, w jaki powinien dziś żyć nowy człowiek (*Life-study of Ephesians*, s. 780–781).

Jeśli mamy żyć w taki sposób, nie powinniśmy wyciągać wniosków w oparciu o to, co słuszne albo niesłuszne. Powinniśmy natomiast rozważać różne aspekty naszego codziennego życia w oparciu o prawdę, która jest w Jezusie. Jeśli przykładowo wybieramy się na zakupy, powinniśmy zapytać, czy Pan Jezus idzie na zakupy. Życie jednego nowego człowieka musi być życiem rzeczywistości Jezusa. Jeżeli wszyscy będziemy żyli w sposób niebiański, boski, sprawiedliwy, święty i chwalebny, będziemy mieli wspaniałe życie społeczne w kościele. Oto zbiorowe życie nowego człowieka.

Kluczem do życia kościoła jest duch umysłu. Jeśli żyjemy według ducha umysłu, w życiu kościoła będzie obecny wyraz boskiego charakteru. Wtedy będziemy zbiorowym ludem, mającym zapach Chrystusa i wyraz Boga. Jeśli sprawiamy na innych jedynie wrażenie, że jesteśmy dobrzy, sprawiedliwi i uprzejmi, to życie kościoła jest porażką. W naszej dobroci, sprawiedliwości i uprzejmości musi wyrażać się Trójjedyny Bóg. Życie kościoła musi być wypełnione aromatem i zapachem Chrystusa oraz charakterem Boga. Życie to jest życiem, jakie Trójjedyny Bóg prowadzi za pośrednictwem naszego człowieczeństwa. Przez wszystkie wieki Bóg tęsknił za takim życiem kościoła.

W kościele jako nowym człowiekiem nie powinniśmy żyć według próżności umysłu, lecz według ducha umysłu (Ef 4:23). Jest to klucz do codziennego życia zbiorowego jednego nowego człowieka. Wcześniej nasz umysł wypełniała próżność; teraz musi on zostać przepojony duchem. Musimy postępować według ducha, który rozprzestrzenia się do naszego umysłu i napełnia go. W ten sposób codzienne postępowanie nowego człowieka będzie się odbywało w duchu umysłu. Oto sekret życia kościoła.

W wersecie 24 Paweł mówi, że nowy człowiek jest według Boga. Oznacza to, że nowy człowiek jest według samego Boga, z życiem i naturą Boga. Ponieważ nowy człowiek jest według Boga, musi mieć życie, które jest boskie. Takie życie nie będzie indywidualistyczne, będzie zbiorowe.

Życie kościoła to nie wspólne zbieranie się, by śpiewać, czytać z modlitwą, chwalić Pana i składać świadectwa na spotkaniach. Życie ko-

ścioła to codzienne postępowanie zbiorowego człowieka, postępowanie, które jest całkowicie nowe w naturze i w sposobie. Jeśli będziemy postępować według ducha naszego umysłu, będziemy tymi, którzy prowadzą takie zbiorowe życie. Będziemy mieli właściwe życie społeczne, w którym wszystko jest nowe. Niech Pan przyspieszy dzień, w którym w owej sprawie nasze niebo będzie przejrzyste i w którym w pełni znajdziemy się w świetle! (*Life-study of Ephesians*, s. 781, 792, 783–784, 779).

W Liście do Kolosan 3:3–4 Paweł dwukrotnie mówi o życiu, przez co daje nam do zrozumienia, że mamy jedno życie z Chrystusem. W wersecie 3 oznajmia, że nasze życie „jest ukryte z Chrystusem w Bogu”. W wersecie 4 zaś mówi o tym, że „Chrystus, nasze życie, się ujawni”.

Z perspektywy naszego doświadczenia, a także w świetle Słowa, życie tutaj to życie Chrystusa, które staje się naszym życiem. Gdyby było to tylko życie Chrystusa, nie mogłoby nazywać się naszym życiem. Sam fakt, iż jest to „nasze życie”, wskazuje, że odnosi się to do czegoś, co stało się nasze. Jednakże życie, o którym tutaj mowa, nie jest naszym naturalnym życiem, życiem, które odziedziczyliśmy po Adamie. Takie życie nigdy nie mogłoby być tym, co jest ukryte z Chrystusem w Bogu. Bóg nigdy nie dopuściłby do tego, żeby naturalne życie odziedziczone po Adamie było ukryte w Nim. Jedyne życie, które może być ukryte z Chrystusem w Bogu, to boskie życie, samo życie Chrystusa. To ono właśnie stało się naszym życiem. Sposób, w jaki Paweł posługuje się wyrażeniem „nasze życie”, dowodzi, że my i Chrystus, a także Bóg, mamy jedno życie. Nie powinniśmy uważać, że Bóg ma jedno życie, Chrystus inne, a my, którzy wierzymy w Niego, jeszcze inne. Przeciwnie, Bóg, Chrystus i wierzący mają jedno życie. Życie Boże to życie Chrystusa, i to życie Chrystusa stało się naszym życiem.

Widzimy siostrę, która jest łagodna, cicha i uprzejma, i myślimy, że skoro ma ona takie cechy, jest pełna życia. Widząc brata, który przemawia z łatwością i swadą, możemy wziąć jego zacięcie krasomówcze i łatwość wysławiania się za oznaki życia. W obu jednak przypadkach to, co widzimy, może być naturalnym życiem, a nie życiem, które ma Chrystus, życiem ukrytym z Chrystusem w Bogu (*Life-study of Colossians*, s. 520–521).

List do Kolosan 3:4 mówi o Chrystusie, naszym życiu. Chrystus jest Bogiem, a także życiem (1 J 5:12). Życie, którym jest Bóg, życie, którym

Bóg jest, znajduje się w Chrystusie (J 1:4). Dlatego Pan Jezus powiedział, że jest życiem (J 14:6; 11:25) i że przyszedł, abyśmy mieli życie (J 10:10). Ten więc, kto ma Chrystusa, ma życie (1 J 5:12), i mieszka On teraz w wierzących jako życie. Tak jak życiem jest sam Bóg, tak też życiem jest Chrystus. Tak jak mieć życie to mieć samego Boga, tak też mieć życie to mieć Chrystusa. Chrystus jest Bogiem, który stał się dla nas życiem. Dzięki Chrystusowi Bóg ujawnia się jako życie. Chrystus jest teraz zatem naszym życiem.

Chrystus co dzień musi być naszym życiem w praktyce i w doświadczeniu. Powinien być naszym życiem wewnątrz i powinniśmy mieć z Nim jedno życie i jedno postępowanie.

To, że Chrystus jest naszym życiem, oznacza, że jest On dla nas całkowicie subiektywny. Nic nie jest dla nas tak subiektywne, czy też tak blisko z nami związane, jak nasze życie. Nasze życie to tak naprawdę my sami. Nie sposób oddzielić osoby od jej życia, gdyż życie danej osoby jest nią samą. Gdybyśmy nie mieli życia, przestalibyśmy istnieć. Stwierdzenie, że Chrystus stał się naszym życiem, oznacza, że stał się On nami. Z racji tego, że nie sposób oddzielić od nas naszego życia i że Chrystus jest naszym życiem, nie można Go od nas oddzielić. Ponieważ nasze życie to my sami i ponieważ Chrystus jest naszym życiem, możemy powiedzieć, że w pewnym sensie Chrystus stał się nami.

Jeśli chodzi o Chrystusa jako życie wierzących, życie to posiada trzy cechy. Po pierwsze jest to życie ukrzyżowane. Kiedy Pan Jezus był na ziemi, zawsze prowadził ukrzyżowane życie. Jeśli naprawdę doświadczymy Chrystusa jako naszego życia, będziemy prowadzić ukrzyżowane życie. Takie życie jest życiem, które zostało przetworzone i z którym gruntownie się rozprawiono. Drugą cechą Chrystusa jako naszego życia jest to, że życie to jest życiem zmartwychwstałym. Nic, włączając w to śmierć, nie może go stłamsić. Wreszcie, jest to życie ukryte w Bogu. Jeśli doświadczymy Chrystusa jako naszego życia, to, co robimy w kościele, nie będzie na pokaz, lecz przeciwnie, będziemy to robić przez życie ukryte w Bogu (*The Conclusion of the New Testament*, s. 543–545).

KONFERENCJA DLA DZIECI

TEMAT OGÓLNY: HISTORIA SAMUELA

sobota 28 kwietnia	18:35	spotkanie – rozpoczęcie konferencji dla dzieci (gry i zabawy, prosimy o zgłaszanie się rodziców do pomocy przy prowadzeniu spotkania)
dzień Pański 29 kwietnia	9:20	spotkanie (temat: Anna współpracowała z Bogiem poprzez modlitwę)
	18:35	spotkanie (gry i zabawy, prosimy o zgłaszanie się rodziców do pomocy przy prowadzeniu spotkania)
poniedziałek 30 kwietnia	9:35	spotkanie (temat: Heli, arcykapłan, zawiódł we współpracy z Bogiem)
	18:35	spotkanie (gry i zabawy, prosimy o zgłaszanie się rodziców do pomocy przy prowadzeniu spotkania)
wtorek 1 maja	9:35	spotkanie (temat: Samuel współpracował z Bogiem jako nazirejczyk, kapłan, prorok, sędzia, człowiek modlitwy)

Konferencja dla dzieci odbywa się w trzech grupach:

grupa A	(od 3 roku życia do klasy „0”)
grupa B	(klasa „0” – III szkoły podst.)
grupa C	(klasa IV – VI szkoły podst.)

Prosimy o przyprowadzanie dzieci na spotkania dziecięce 10 min. przed rozpoczęciem spotkań dla dorosłych i odbieranie dzieci niezwłocznie po zakończeniu spotkania.

Spotkania wieczorne przeznaczone są dla dzieci z grupy B i C. Rodzice dzieci z grupy A (najmłodszej) powinni zatroszczyć się o dzieci we własnym zakresie.

KONFERENCJA DLA GIMNAZJALISTÓW I LICEALISTÓW

TEMAT OGÓLNY:

PODRÓŻ PRZEZ BIBLIĘ – PIEŚŃ NAD PIEŚNIAMI

dzień Pański	10:15	(po stole Pańskim) spotkanie pierwsze
poniedziałek	9:35	spotkanie drugie

